

Een nobel streven

Julia Quinn bij Boekeryj:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

www.boekeryj.nl
www.juliaquinn.com

Julia
Quinn

EEN NOBEL
STREVEN

Deel 4 uit *De familie Bridgerton*-serie



ISBN 978-90-225-9088-1

ISBN 978-94-023-1536-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Bridgerton Series - Romancing Mister Bridgerton*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2002 by Julie Cotler Pottinger. Published by arrangement with
HarperCollins *Publishers*

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de dames van Avon Books, collega's en vriendinnen:
dank dat jullie me iemand gaven met wie ik de hele dag kon
praten. Jullie steun en vriendschap hebben meer voor me
betekend dan ik ooit kan zeggen.*

*En voor Paul, ook al is het meest romantische dat je in zijn
vakgebied ooit zult aantreffen een lezing met de titel
'De kus des doods'.*

Met de allergrootste dank aan Lisa Kleypas en Stephanie
Laurens voor het welwillend gebruik van hun personages.

April is in aantocht en daarmee een nieuw uitgaansseizoen hier in Londen. Ambitieuze Mama's zijn met hun Lieftallige Debutantes te vinden in kledingzaken over de hele stad, gretig op zoek naar die ene betoverende avondjapon waarvan ze simpelweg weten dat die het verschil zal betekenen tussen een huwelijk en een leven als oude vrijster.

Wat hun prooi betreft – de Vastberaden Vrijgezellen – staat de heer Colin Bridgerton wederom bovenaan de lijst van begerenswaardige echtgenoten, ook al is hij nog niet terug van zijn laatste buitenlandse reis. Hij heeft geen titel, dat is waar, maar hij is rijkelijk bedeed met uiterlijk schoon, vermogen en – zoals iedereen die ooit ook maar een minuut in Londen heeft doorgebracht weet – charme.

De heer Bridgerton heeft echter de vrij vergevorderde leeftijd van drieëndertig jaar bereikt zonder ooit voor één bepaalde jongedame speciale belangstelling te tonen, en er is weinig reden om te veronderstellen dat 1824 in dit opzicht anders zal zijn dan 1823.

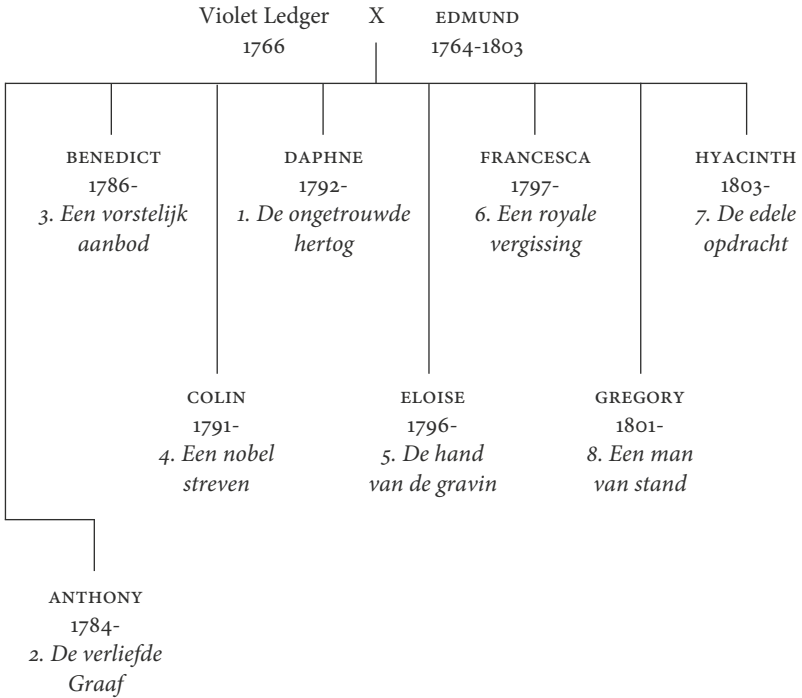
Misschien doen de Lieftallige Debutantes – en wat wellicht belangrijker is: hun Ambitieuze Mama's – er goed aan elders te kijken. Als de heer Bridgerton een echtgenote nastreeft, weet hij dat verlangen goed verborgen te houden.

Aan de andere kant, is dat niet precies het soort uitdaging dat een debutante het meeste aantrekt?

LADY WHISTLEDOWN'S SOCIETY PAPERS

Stamboom van de familie

Bridgerton



Proloog

Op de 6e april van het jaar 1812 – precies twee dagen voor haar zestiende verjaardag – werd Penelope Featherington verliefd.

Het was in één woord schokkend. De wereld trilde. Haar hart bonsde. Het moment was adembenemend. En zoals ze met enige voldoening kon vaststellen, voelde de man in kwestie – ene Colin Bridgerton – precies hetzelfde.

O, niet wat de verliefdheid betreft. Hij werd in 1812 beslist niet verliefd op haar (en ook niet in 1813, 1814, 1815 of alle jaren van 1816 tot 1822, en al helemaal niet in 1823, toen hij trouwens de hele tijd het land uit was). Maar zijn aarde trilde, zijn hart bonsde, en Penelope twijfelde er geen moment aan dat ook hem de adem werd benomen. Een dikke tien seconden lang.

Zo ging dat als een man van zijn paard viel.

Het gebeurde als volgt.

Ze was met haar moeder en twee oudere zussen een wandeling aan het maken in Hyde Park toen ze een donderend gedreun onder haar voeten voelde (zie hierboven: het stukje over de aarde die trilde). Haar moeder besteedde weinig aandacht aan haar (dat deed ze zelden), dus Penelope glipte even weg om te zien wat er aan de hand was. De andere Featheringtons waren in een druk gesprek verwickeld met burggravin Bridgerton en haar dochter Daphne, die net aan haar tweede seizoen in Londen was begonnen, dus zij deden alsof ze het gedreun niet hoorden. De Bridgertons waren een zeer belangrijke familie, en gesprekken met hen

konden absoluut niet worden genegeerd.

Toen Penelope dicht om een boom met een bijzonder dikke stam heen liep, zag ze twee ruiters op zich afkomen. Ze gingen in vliegende galop, of welke uitdrukking mensen ook maar gebruikten voor dwazen te paard die geen oog hadden voor hun veiligheid en welzijn. Penelope voelde haar hart bonzen (het kon moeilijk rustig doorkloppen bij het zien van zoiets opwindends, en bovendien kon ze nu zeggen dat haar hart sneller ging kloppen toen ze verliefd werd).

Toen wakkerde dankzij een onverklaarbare gril van het lot de wind plotseling aan en vloog haar bonnet (die ze tot ergernis van haar moeder niet goed had vastgebonden, omdat het lint onder haar kin schuurde) in de lucht en waaide – *flats!* – recht in het gezicht van een van de ruiters.

Penelope hapte naar adem (de adem werd haar benomen!) en de man viel van zijn paard en belandde bijzonder onelegant in een nabijgelegen modderpoel.

Ze schoot zonder erbij na te denken naar voren en gilde iets wat bedoeld was om naar zijn welzijn te informeren, maar ze vermoedde dat het eruit kwam als een verstikte kreet. Hij zou natuurlijk woedend op haar zijn, omdat hij feitelijk door haar schuld van zijn paard was gevallen en onder de modder zat: twee dingen die elke heer verschrikkelijk uit zijn humeur zouden brengen. Maar toen hij ten slotte overeind kwam en de modder zo goed en zo kwaad als het ging van zijn kleren veegde, viel hij niet tegen haar uit. Hij gaf haar geen uitbrander, hij ging niet tegen haar tekeer, hij keek haar niet eens kwaad aan.

Hij lachte.

Hij láchte.

Penelope had niet veel ervaring met lachende mannen, en het weinige wat ze ervan had meegemaakt, was niet vriendelijk ge-

weest. Maar de ogen van deze man – die een vrij intense groene kleur hadden – schitterden van plezier terwijl hij een nogal gênant geplaatste modderspat van zijn gezicht veegde en zei: ‘Nou, dat heb ik niet best gedaan, hè?’

En op dat moment werd Penelope verliefd.

Toen ze haar stem terugvond om antwoord te geven (wat tot haar ergernis zeker drie seconden langer duurde dan je van iemand met enige intelligentie mocht verwachten), zei ze: ‘O, nee, ik ben degene die zich moet verontschuldigen! Mijn bonnet vloog van mijn hoofd en...’

Ze stopte met praten toen ze besepte dat hij zich helemaal niet had verontschuldigd, en dat het dus weinig zin had om hem tegen te spreken.

‘Het geeft helemaal niks,’ zei hij met een tikkeltje geamuseerde glimlach. ‘Ik... O, hallo, Daphne! Ik wist niet dat jij in het park was.’

Penelope draaide zich met een ruk om en daar stond Daphne Bridgerton, met naast haar Penelopes moeder, die prompt siste: ‘Wat heb je gedaan, Penelope Featherington?’ En Penelope kon niet eens haar standaardantwoord ‘Niets’ geven, want de waarheid was dat het ongeluk helemaal haar schuld was, en dat ze zichzelf zojuist volkomen belachelijk had gemaakt tegenover iemand die – aan haar moeders gezichtsuitdrukking te oordelen – een zeer begerenswaardige vrijgezel was.

Niet dat haar moeder zou hebben gedacht dat zij een kans bij hem zou maken. Maar mevrouw Featherington koesterde goede hoop voor de huwelijkskansen van haar oudere dochters. Bovendien had Penelope nog niet eens haar debuut gemaakt in de society.

Maar als mevrouw Featherington van plan was geweest haar nog verder uit te foeteren, dan kon ze dat nu onmogelijk doen, omdat ze dan haar aandacht had moeten afwenden van de uiter-

mate belangrijke familie Bridgerton, waartoe, zoals Penelope snel voor zichzelf vaststelde, ook de man behoorde die op dit moment bedekt was met modder.

‘Ik hoop dat uw zoon niet gewond is,’ zei mevrouw Featherington tegen lady Bridgerton.

‘Nee hoor, niets aan de hand,’ zei Colin snel, waarmee hij behendig voorkwam dat lady Bridgerton hem zou overstelpen met moederlijke bezorgdheid.

Introducties volgden, maar de rest van het gesprek was onbelangrijk, voornamelijk omdat Colin in mevrouw Featherington snel en zeer terecht een koppelende mama herkende. Het verbaasde Penelope dan ook niet dat hij zich haastig uit de voeten maakte.

Maar het was al te laat. Penelope had een aanleiding gevonden om te dromen.

Later die avond, toen ze de ontmoeting voor de zoveelste keer in haar hoofd terugspelde, bedacht ze dat het fijn zou zijn als ze had kunnen zeggen dat ze verliefd op hem was geworden op het moment dat hij haar voor een dans de hand kuste, en dat zijn groene ogen boosaardig hadden getwinkeld terwijl zijn vingers de hare net iets steviger vasthielden dan gepast was. Of als het was gebeurd terwijl hij in wilde galop over een door wind geteisterde heide reed, zonder zich door voornoemde wind te laten weerhouden terwijl hij (of liever gezegd zijn paard) steeds naderbij galoppeerde en hij (Colin, niet het paard) niets anders voor ogen had dan haar te bereiken.

Maar nee, zij moest verliefd worden op Colin Bridgerton op het moment dat hij van zijn paard viel en op zijn achterwerk in een modderpoel belandde. Het was hoogst ongebruikelijk, en hóógst onromantisch, maar daar zat een zekere poëtische gerechtigheid in, omdat er toch nooit iets van kon komen.

Waarom zou je romantiek verspillen aan een liefde die nooit zou worden beantwoord? Eerste ontmoetingen op door wind geïmpregeerde heiden konden beter worden bewaard voor mensen die misschien daadwerkelijk een toekomst samen zouden hebben.

En als Penelope één ding wist – zelfs toen al, op de leeftijd van zestien jaar minus twee dagen – was het dat Colin Bridgerton in haar toekomst niet de rol van echtgenoot zou vervullen.

Ze was gewoon niet het soort meisje tot wie een man als hij zich aangetrokken voelde, en ze vreesde dat ze dat ook nooit zou worden.

Op de 10e april van het jaar 1813 – precies twee dagen na haar zeventiende verjaardag – maakte Penelope Featherington haar debuut in de Londense society. Ze wilde het niet. Ze smeekte haar moeder om haar een jaar te laten wachten. Ze was minstens tien kilo te zwaar en haar gezicht had nog steeds de afschuwelijke neiging puistjes te ontwikkelen als ze nerveus was, wat betekende dat ze altijd puistjes had, omdat niets ter wereld haar zo nerveus maakte als een Londens bal.

Ze probeerde zichzelf voor te houden dat ware schoonheid vanbinnen zat, maar dat was een schrale troost wanneer ze zichzelf verweet dat ze nooit iets tegen mensen wist te zeggen. Niets was zo deprimerend als een lelijk meisje zonder persoonlijkheid. En in dat eerste jaar op de huwelijksmarkt was dat precies wat Penelope was. Een lelijk meisje zonder... Nou ja, ze moest zichzelf niet helemaal tekortdoen: met heel weinig persoonlijkheid.

Diep vanbinnen wist ze wie ze was, en die persoon was intelligent en vriendelijk en vaak zelfs grappig, maar op de een of andere manier raakte haar persoonlijkheid altijd zoek tussen haar hart en haar mond, en dan merkte ze dat ze de verkeerde dingen zei, of vaker nog, dat ze helemaal niets zei.

Wat het allemaal nog onaantrekkelijker maakte, was dat Penelopes moeder weigerde haar haar eigen kleren uit te laten kiezen, en als ze niet gekleed ging in het vereiste wit dat de meeste jongedames droegen (en dat natuurlijk helemaal niet stond bij haar teint) werd ze gedwongen zich in geel, rood en oranje te hullen, allemaal kleuren waarin ze er uitgesproken ellendig uitzag. De enige keer dat Penelope had voorgesteld iets groens aan te trekken, had mevrouw Featherington haar handen op haar volumieuze heupen gezet en verklaard dat groen te somber was.

Geel, zo beweerde mevrouw Featherington, was een vrolijke kleur en een vrolijk meisje zou een echtgenoot aan de haak weten te slaan.

Op dat moment besloot Penelope dat ze niet de werking van haar moeders geest moest proberen te doorgronden.

Penelope ging dus gekleed in geel, oranje en soms ook rood, ook al zag ze er in die kleuren uitgesproken ongelukkig uit en misstond het overduidelijk bij haar bruine ogen en haar rossige haar. Maar ze kon er niets aan veranderen, dus besloot ze het met een glimlach te doorstaan, en als ze geen glimlach kon opbrengen, zou ze in ieder geval niet in het openbaar gaan huilen.

Wat ze, zoals ze met enige trots kon vaststellen, ook nooit deed.

Alsof dit nog niet voldoende was, begon in 1813 de mysterieuze (en gefingeerde) lady Whistledown met het drie keer per week publiceren van haar *Society Papers*. Het één pagina tellende krantje werd onmiddellijk een sensatie. Niemand wist wie lady Whistledown werkelijk was, maar iedereen leek er een theorie over te hebben. Weken-, nee, maandenlang had Londen het nergens anders over. Het krantje was twee weken lang gratis bezorgd – voor de *ton* precies lang genoeg om eraan verslaafd te raken – en toen hield de levering plotseling op en waren er alleen nog

krantenjongens die het buitensporige bedrag van vijf pence per krantje vroegen.

Toen kon inmiddels echter niemand meer buiten de bijna dagelijkse dosis roddels, en iedereen betaalde zijn penny's.

Ergens werd een vrouw (of misschien, zoals sommigen speculeerden, een man) enorm rijk.

Wat *Lady Whistledown's Society Papers* onderscheidde van alle voorgaande societyblaadjes was dat de schrijfster de namen van haar onderwerpen voluit vermeldde. Ze verschool zich niet achter afkortingen zoals lord P. of lady B. Als lady Whistledown over iemand wilde schrijven, gebruikte ze zijn of haar volledige naam.

En als lady Whistledown wilde schrijven over Penelope Featherington, deed ze dat. Penelopes eerste vermelding in *Lady Whistledown's Society Papers* luidde als volgt:

De arme juffrouw Penelope Featherington zag er in haar ongelukkig gekozen jurk uit als een overrijpe citrusvrucht.

Een nogal bijtend commentaar, maar niets minder dan de waarheid.

Haar tweede vermelding in de rubriek was niet veel beter.

Er werd geen woord vernomen uit de mond van juffrouw Penelope Featherington, en geen wonder! Het arme kind leek te zijn verdronken in de ruches van haar jurk.

Geen woorden die aan haar populariteit zouden bijdragen, vreesde Penelope.

Maar het seizoen was geen volledige ramp. Er waren een paar mensen met wie ze een gesprek kon voeren. Uitgerekend lady

Bridgerton leek haar graag te mogen en Penelope merkte dat ze de allervriendelijkste burggravin vaak dingen kon vertellen die ze haar eigen moeder nooit zou toevertrouwen. Via lady Bridgerton ontmoette ze Eloise Bridgerton, het jongere zusje van haar geliefde Colin. Eloise was ook net zeventien geworden, maar haar moeder was zo verstandig geweest haar debuut een jaar te laten uitstellen, ook al beschikte Eloise over het knappe uiterlijk en de uitbundige charme van alle Bridgertons.

En terwijl Penelope haar middagen doorbracht in de groen met roomwitte salon van Bridgerton House (of, wat vaker gebeurde, in Eloises slaapkamer, waar de beide meisjes lachten en giechelden en in grote ernst alle mogelijke onderwerpen met elkaar bespraken) kwam ze af en toe in contact met Colin, die met zijn tweeëntwintig jaar het ouderlijk huis nog niet had verruild voor een vrijgezellenwoning.

Als Penelope al eerder had gedacht dat ze van hem hield, was dat niets vergeleken bij wat ze voelde toen ze hem echt leerde kennen. Colin Bridgerton was geestig en energiek, hij was een grappenmaker die zich nergens iets van aantrok, waar vrouwen als een blok voor vielen, maar bovenal...

Bovenal was Colin Bridgerton aardig.

Aardig. Zo'n onnozel, banaal woordje, maar om de een of andere reden paste het perfect bij hem. Hij had altijd een vriendelijk woord over voor Penelope, en toen ze eindelijk de moed had verzameld om iets terug te zeggen (afgezien van de minimale begroetings- en afscheidsfrases) luisterde hij ook werkelijk naar haar. Wat het de volgende keer een stuk gemakkelijker maakte.

Tegen het eind van het seizoen stelde Penelope vast dat Colin Bridgerton de enige man was met wie ze erin slaagde een heel gesprek te voeren.

Dit was liefde. O, dit was liefde liefde liefde liefde liefde liefde

liefde. Een dwaze herhaling van woorden misschien, maar dat was precies wat Penelope neerkrabbelde op een belachelijk duur vel schrijfpapier, samen met de woorden: ‘Meneer Colin Bridgerton’ en ‘Penelope Bridgerton’ en ‘Colin Colin Colin’. (Het vel papier verdween in het vuur zodra Penelope voetstappen in de hal hoorde.)

Wat was het heerlijk om liefde te voelen – zelfs al kwam die slechts van één kant – voor een aardig iemand. Het gaf je het gevoel dat je zo enorm zinnig bezig was.

Het hielp natuurlijk ook dat Colin er, net als alle mannelijke Bridgertons, fantastisch uitzag. Hij had dat beroemde kastanjebruine Bridgerton-haar, de brede, glimlachende Bridgerton-mond, de brede schouders, het een meter tachtig lange lichaam en, in Colins geval, de prachtigste groene ogen die ooit een menselijk gezicht hadden gesierd.

Het was het soort ogen dat een meisje in haar dromen achtervolgde.

En Penelope droomde en droomde en droomde.

In april 1814 begon Penelope in Londen aan haar tweede seizoen, en hoewel ze hetzelfde aantal aanbidders trok als het jaar daarvoor (nul), was het seizoen in alle eerlijkheid niet zo erg slecht. Het hielp dat ze bijna tien kilo was afgevallen en zichzelf nu in plaats van ‘een lelijke trilpudding’ ‘prettig rond gevormd’ kon noemen. Ze beantwoordde nog steeds bij lange na niet aan het geldende vrouwelijke slankheidsideaal, maar ze was tenminste genoeg veranderd om de aanschaf van een compleet nieuwe garderobe te rechtvaardigen.

Helaas volhardde haar moeder in haar voorkeur voor geel en oranje met soms een flinke toef rood. En deze keer schreef lady Whistledown:

Juffrouw Penelope Featherington (de minst onnozele van de zusjes Featherington) droeg een citroengele jurk die een zure smaak in de mond achterliet.

Dit leek in elk geval te suggereren dat Penelope het intelligentste lid van haar familie was, hoewel het op zijn zachtst gezegd een twijfelachtig compliment was.

Maar Penelope was niet de enige die door de scherpe roddel-journaliste op de korrel werd genomen. De donkerharige Kate Sheffield werd in haar gele jurk vergeleken met een verschroeiende narcis, en vervolgens trouwde Kate met Anthony Bridgerton, Colins oudere broer en bovendien burggraaf!

Dus Penelope hield hoop.

Nou ja, niet echt hoop. Ze wist dat Colin niet met haar zou trouwen, maar hij danste tijdens elk bal met haar, hij maakte haar aan het lachen, en af en toe maakte zij hem aan het lachen, en ze wist dat dat voor haar voldoende moest zijn.

En zo ging Penelopes leven verder. Ze begon aan haar derde seizoen, en aan haar vierde. Haar twee oudere zussen, Prudence en Philippa, vonden uiteindelijk een echtgenoot en gingen het huis uit. Mevrouw Featherington gaf de hoop niet op dat Penelope ook aan de man zou komen, aangezien Prudence en Philippa er allebei vijf seizoenen over hadden gedaan om een echtgenoot te strikken, maar Penelope wist dat ze voorbestemd was om een oude vrijster te worden. Het zou niet eerlijk zijn om met iemand anders te trouwen terwijl ze zo wanhopig verliefd was op Colin. En misschien had ze ergens – in het verste hoekje van haar geest, weggestopt achter de Franse werkwoordverbuigingen die ze nooit onder de knie had gekregen en de rekenvaardigheden die ze nooit gebruikte – nog een heel klein beetje hoop.

Tot die dag.

Zelfs nu, zeven jaar later, dacht ze er nog aan als ‘die dag’.

Ze was naar het huis van de Bridgertons gegaan, zoals ze vaak deed, om thee te drinken met Eloise en haar moeder en zusjes. Het was kort voordat Eloises broer Benedict zou gaan trouwen met Sophie, alleen wist hij niet wie ze werkelijk was, en... Nou ja, dat deed er niet toe, behalve dat het misschien het enige grote geheim van de afgelopen tien jaar was dat lady Whistledown niet boven water had weten te krijgen.

Hoe dan ook, ze stak de grote hal over en luisterde naar het klikken van haar voeten op de marmeren tegels terwijl ze naar de voordeur liep om naar buiten te gaan. Ze trok haar lange bontcape recht en bereidde zich voor om het kleine stukje naar haar eigen huis te lopen (ze woonde vlak om de hoek) toen ze stemmen hoorde. Mannenstemmen. Bridgerton-mannenstemmen.

Het waren de oudste drie broers Bridgerton: Anthony, Benedict en Colin. Ze hadden zo’n gesprek dat mannen onderling hebben, waarbij ze veel brommen en de draak met elkaar steken. Penelope vond het altijd leuk om de Bridgertons zo met elkaar om te horen gaan; ze waren echt zo’n familie.

Penelope kon hen door de open deur zien staan, maar ze hoorde pas wat ze zeiden toen ze de drempel had bereikt. En om de slechte timing die haar haar hele leven had geplaagd nog eens te onderstrepen, was de eerste stem die ze hoorde die van Colin, en zijn woorden waren niet vriendelijk.

‘... en ik ga beslist niet trouwen met Penelope Featherington!’

‘O!’ Het woord glipte over haar lippen voordat ze erbij na kon denken en snerpte als een vals fluitsignaal door de lucht.

De drie Bridgerton-mannen draaiden zich met identieke ontzette gezichten naar haar om en Penelope wist dat zojuist de vijf afschuwelijkste minuten van haar leven waren ingegaan.

Schijnbaar een eeuwigheid lang zei ze niets. Toen keek ze Colin aan met een waardigheid waarvan ze nooit had gedacht dat ze die bezat en zei: 'Ik heb je nooit gevraagd om met me te trouwen.'

Zijn wangen werden rood. Hij deed zijn mond open, maar er kwam geen geluid uit. Penelope stelde met wrange voldoening vast dat dit waarschijnlijk de eerste keer van zijn leven was dat hij niet wist wat hij moest zeggen.

'En ik heb nooit...' Ze slikte krampachtig. 'Ik heb nooit tegen iemand gezegd dat ik wilde dat je me zou vragen.'

'Penelope,' wist Colin ten slotte uit te brengen, 'het spijt me zo.'

'Je hoeft je nergens voor te verontschuldigen,' zei ze.

'Jawel,' hield hij vol. 'Dat hoeft wel. Ik heb je gekwetst en...'

'Je wist niet dat ik daar stond.'

'Maar toch...'

'Je gaat niet met me trouwen,' zei ze, en haar stem klonk haar vreemd hol in de oren. 'Daar is niets mis mee. Ik ga niet trouwen met je broer Benedict.'

Benedict, die doelbewust zijn blik had afgewend, keek bij deze woorden op.

Penelope zette haar vuisten in haar zij. 'Hij is niet gekwetst als ik zeg dat ik niet met hem ga trouwen.' Ze wendde zich tot Benedict en keek hem recht aan. 'Toch, meneer Bridgerton?'

'Natuurlijk niet,' antwoordde Benedict snel.

'Dat is dan duidelijk,' zei ze afgemeten, stomverbaasd dat nu eens precies de juiste woorden uit haar mond kwamen. 'Niemand is gekwetst. Goed, heren, als u me wilt excuseren, dan ga ik nu graag naar huis.'

De drie heren weken onmiddellijk uiteen om haar erdoor te laten en ze had heel mooi weg kunnen komen als Colin er niet uit had geflapt: 'Heb je geen kamermeisje?'

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik woon vlak om de hoek.’

‘Dat weet ik, maar...’

‘Ik loop met u mee,’ zei Anthony zonder aarzelen.

‘Dat is echt niet nodig, my lord.’

‘Sta me toe,’ zei hij op een toon die haar glashelder maakte dat ze geen andere keus had.

Ze knikte en ze liepen met z’n tweeën de straat uit. Nadat ze ongeveer drie huizen waren gepasseerd, zei Anthony met een vreemde respectvolle toon in zijn stem: ‘Hij wist niet dat u daar stond.’

Penelope voelde haar mondhoeken verstrakken; niet uit woe-de, maar uit een dof gevoel van berusting. ‘Dat weet ik,’ antwoorde ze. ‘Hij is er de man niet naar om wreed te zijn. Ik vermoed dat uw moeder hem achter de broek zit om te trouwen.’

Anthony knikte. Lady Bridgertons verlangen om al haar acht kinderen gelukkig getrouwd te zien was legendarisch.

‘Ze mag me graag,’ zei Penelope. ‘Uw moeder, bedoel ik. Ik vrees dat ze niet verder kijkt dan dat. Maar de waarheid is dat het niet zo veel uitmaakt of zij Colins bruid mag of niet.’

‘Nou, dat zou ik niet willen zeggen,’ zei Anthony peinzend. Hij klonk niet zozeer als een alom gevreesd en gerespecteerd burggraaf, maar meer als een oppassende zoon. ‘Ik zou niet graag getrouwd zijn met iemand die mijn moeder niet mag.’ Hij schudde zijn hoofd op een manier die getuigde van groot ontzag en respect. ‘Zij is een natuurkracht.’

‘Uw moeder of uw vrouw?’

Daar dacht hij ongeveer een halve seconde over na. ‘Allebei.’

Ze liepen even zwijgend verder. Toen flapte Penelope eruit: ‘Colin moet weggaan.’

Anthony nam haar nieuwsgierig op. ‘Pardon?’

‘Hij moet weggaan. Reizen. Hij is er niet aan toe om te trou-

wen, en uw moeder zal zich er niet van kunnen weerhouden hem onder druk te zetten. Ze bedoelt het goed...' Penelope beet ontzet op haar lip. Ze hoopte dat de burggraaf niet dacht dat ze zijn moeder bekritiseerde. Wat haar betrof was er in heel Engeland geen geweldiger vrouw dan zij.

'Mijn moeder bedoelt het altijd goed,' zei Anthony met een toegeeflijke glimlach. 'Maar misschien hebt u gelijk. Misschien moet hij weggaan. Colin houdt inderdaad van reizen. Hoewel hij net uit Wales terug is.'

'O ja?' mompelde Penelope beleefd, alsof ze niet heel goed wist dat hij naar Wales was geweest.

'We zijn er,' zei hij, terwijl hij even knikte ten antwoord. 'Hier woont u, toch?'

'Ja. Dank u wel dat u me hebt vergezeld.'

'Het was me een genoegen.'

Penelope keek hem na terwijl hij wegliep. Toen ging ze naar binnen en huilde.

Meteen de volgende dag verscheen het volgende verslag in *Lady Whistledown's Society Papers*:

Nee maar, wat een opwinding was dat gisteren voor de deur van lady Bridgertons residentie aan Bruton Street!

Eerst werd Penelope Featherington gesignaleerd in het gezelschap van niet één, niet twee, maar drie van de gebroeders Bridgerton, een tot dusver ongekend knappe prestatie voor het arme kind, dat nogal berucht is om haar kwaliteiten als muurbloempje. Helaas (maar wellicht voorspelbaar) vertrok juffrouw Featherington uiteindelijk aan de arm van de burggraaf, de enige getrouwde man van het gezelschap.

Als juffrouw Featherington er op de een of andere manier in zou slagen een Bridgerton naar het altaar te slepen, zou

dat ongetwijfeld het einde betekenen van de wereld zoals wij die nu kennen, en deze schrijfster, die eerlijk toegeeft dat ze niet zou weten hoe zo'n wereld eruit zou zien, zou gedwongen zijn ter plekke haar positie op te geven.

Het leek erop dat zelfs lady Whistledown begreep hoe zinloos Penelopes gevoelens voor Colin waren.

De jaren gleden voorbij en zonder dat Penelope het beseftte hield ze op de een of andere manier op met een debutante te zijn. Ze belandde tussen de chaperonnes en keek toe hoe haar jongere zus Felicity – ongetwijfeld de enige van de zusjes Featherington die gezegend was met natuurlijke schoonheid én charme – genoot van haar introductie in de Londense society.

Colin kreeg de smaak van het reizen te pakken en bracht steeds meer tijd buiten Londen door; het leek wel alsof hij om de paar maanden naar een nieuwe bestemming vertrok. Wanneer hij in de stad was, bewaarde hij altijd een dans en een glimlach voor Penelope, en zij slaagde er op de een of andere manier in om te doen alsof er nooit iets was gebeurd, alsof hij nooit zijn afkeer voor haar in het openbaar had uitgesproken en alsof haar dromen nooit waren stukgeslagen.

En als hij in de stad verbleef, wat niet vaak het geval was, leken ze zich allebei prettig te voelen bij een aangename, niet al te diepgaande vriendschap. Op meer kon een bijna achtentwintigjarige oude vrijster niet hopen, toch?

Onbeantwoorde liefde was nooit gemakkelijk, maar Penelope Featherington was er in ieder geval aan gewend.

